

Székelyföld kincsei-Sóvidék csodái

HAT-19-01-0359

Tanulmányi kirándulás hetedikeseknek

Erdélyben jártak a pásztorvölgyis diákok

Az idei tanévet egy varázslatos utazással kezdhették a hetedik évfolyamos gyerekek. A Határtalan pályázat jóvoltából szeptember 23-26.-a között Erdély nevezetességeit látogathattuk meg 50 diáktársammal.

Nagy izgalommal teltek a készülődés hetei, melynek során kiselőadásokat tartottunk a társainknak azokról a helyekről, amelyeket meglátogattunk és Erdély híres szülöttjeiről, akiknek szülőházát vagy végső nyughelyét egy koszorú elhelyezésével tiszteltük meg.

Hétfő reggel mindenki a megbeszélte időre hajnali 5 órára megérkezett az iskola

parkolójába, ahonnan kezdetét vette egy felejthetetlen utazás.

Még soha nem töltöttünk folyamatosan ennyi időt együtt az osztálytársakkal, ami ráadásul egy hosszú buszos utazással kezdődött. Igyekeztünk pihenni, hogy erőt gyűjtsünk az aznapra

tervezett túrázáshoz, ezért sokan aludtunk az oda felé vezető úton.

A határon átlépve furcsák voltak a román és magyar feliratok együtt az útjelző táblákon, valamint az időeltolódás. Meglepve tapasztaltuk, hogy mennyire közel van a határátkelőhelyhez Nagyvárad, Ady Endre egyik legkedvesebb városa. A felújított nagyváradai várban tettünk egy rövid sétát, majd meg sem álltunk a Királyhágóig, ahonnan lenyűgöző kilátás tárult elénk.

Ezek után várt ránk egy túra a Tordai-hasadékban, amely sokszor veszélyesnek bizonyult a csúszós kövek miatt, de végül senkinek sem esett baja.

Késő este érkeztünk meg a Pásztortűz Panzióba Nyárádfalvára, ahol mindenkinek jól esett a meleg, tápláló ízletes vacsora. A néptáncos társaink még próbáltak egyet, aztán csapatépítő játékokkal búcsúztunk az első naptól. Gábor bácsi és Anikó néni ügyelt arra, hogy a szobabeosztásnál a legjobb barátok együtt maradhassanak, aminek mi nagyon örültünk.

Kedd reggel még egyszer megsimogattuk mind az ötvenen a panzió házőrzőjét és indultunk az újabb kalandok felé!

A Medve – tavat körül sétálva megtudhattunk néhány érdekességet a tó keletkezéséről, a heliatermikus jelenségről, valamint azt, hogy nevét a kiterített medvebőrre emlékeztető alakjáról kapta.

Meglátogattunk Szovátán egy magyar iskolát is, ahol néptáncosokkal és ajándékokkal köszöntük meg a szíves vendéglátást. Sokunknak leginkább a parajdi sóbánya volt a leglenyűgözőbb addigi utunk során, hiszen bámulatos volt az, ami a föld mélyére lebuszozva elénk tárult! Egy másik világba csöppentünk, ahol fából készült játékok és hatalmas terek fogadtak. Láttuk, hogy ami nekünk csak

kellemes időtöltés, másoknak kúraszerű gyógykezelés a 16,5 fokos sós levegőjű barlangban.

A hideget azonban feledtette velünk a finom és friss igazi kürtős kalács. Utunk a sószoroshoz vezetett, majd mindannyiunk örömére megtudhattuk milyen is a korondi vásár, ahol sok-sok csecsebecsét választottunk a családtagoknak. Székelyudvarhelyen már nagyon vártak a Boróka Panzióban, mert táncházat szerveztek nekünk vacsora után. Hatalmas és felemelő élmény volt a népzene a népdalok éneklése és a közös tánc, a székely fiatalokkal együtt!

Szerdán, reggeli után kezdetét vette a Hargita túra, aminek egy részét traktorral tettük meg, majd gyalog fel a csúcsig, ahol egy kopjafa erdőben találhattunk magunkat a legmagasabb ponton. Sokan egy-egy koszorút, nemzetiszín szalagot visznek magukkal és hagyják itt a későbbjövőknek tanúságul, hogy a világ mely pontjáról érkeztek a túrázók. A turul szobránál mi is elhelyeztük a sajátunkat.

Utunk Tamási Áron szülőházáig vezetett tovább Farkaslakára, ahol a legnagyobb székely írónk ma is élő leszármazottja tartott nekünk bejárást az egykori családi fészekbe. Ezután megkoszorúztuk a sírját is a temető melletti nyughelyén, ahová, mint megtudtuk saját kérésére helyezték őt. Tovább haladva Szejkefürdőn végig jártuk a székelykapuk sorát, majd leróttuk tiszteletünket Orbán Balázs síremlékénél is.

Az időjárás mindvégig kegyes volt hozzánk, de a negyedik nap reggelétől már szitáló esőben búcsúztunk Székelyudvarhelytől. Megnéztük és természetesen koszorút helyeztünk Fehéregyházán, ahol utoljára látták Petőfi Sándort, majd Segesváron, a gyönyörű mesebeli szász város utcáin sétáltunk. Láttuk a Szarvas-házat a főtéren, felkapaszkodtunk a diáklépcsőn a templomig, majd megnéztük a csodaszép óratornyot és beszereztünk néhány Drakula relikviát.

Kolozsváron a Mátyás szobornál egy közös koszorúzással búcsúztunk Erdélytől, ahová legtöbbünk még először, de biztos vagyok benne, hogy nem utoljára látogatott el. Rengeteg élménnyel és emlékekkel gazdagabban tértünk haza, amit már alig vártunk, hogy megoszthassunk a családjainkkal, diáktársainkkal. A hatodik évfolyamos pásztorvölgyiseknek meleg szívvel ajánljuk valamennyien ezt a csodálatos úticélt, mert Erdélyt mindenkinek látnia kell!

